

HARLEQUIN®

Kingitused

Pippa Roscoe

MÄNGIDES MILJARDÄRIGA

Originaali tiitel:
Pippa Roscoe
Playing the Billionaire's Game
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Anu Rooseniit
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2020 by Pippa Roscoe
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D08398921
ISBN 978-9949-82-799-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Sareeta Domingole, kes nägi, kui väga mind inspireeris „Thomas Crowni afäär” ning innustas mind sellega jätkama. Ja Hannah Rossiterile, kes aitas tagada, et see raamat oleks võimalikult hea.

Minu siiraim tänu teile mõlemale

Esimene peatükk

INTERVJUEERIJA 1: *Preili Keating, kas te mõistate, et see vestlus salvestatakse ainult Bonnaire'si ettevõttesiseseks kasutamiseks ning et te ei vaja advokaati?*

PREILI KEATING: *Kardetavast ei veena see mind, et mul pole advokaati vaja.*

INTERVJUEERIJA 1: *Aga te mõistate, mida ma just kinnitasin?*

PREILI KEATING: *Jah.*

INTERVJUEERIJA 1: *Kas te võiksite siis palun selgitada, mis pani teid arvama, et kõnealune maal on võltsing?*

PREILI KEATING: *Nagu ma olen juba selgitanud, siis maal, mida ma Sharjarhere'is hindasin, ei olnud kindlasti võltsing.*

INTERVJUEERIJA 1: *Aga te olete kinnitanud, et maal „Armunud naine“, mis oli pärast kutsetega näitust oksjonil Bonnaire'se Londoni galeriis ja sai kannatada 21. juuni ööl, oli võltsing?*

PREILI KEATING [*põgus paus*]: *Jah. See konkreetne maal oli võltsing.*

INTERVJUEERIJA 2: *Ja te väidate, et see oli teine maal kui see, mida te hindasite, millele andsite sertifikaadi ja millele määrasite hinna Sharjarbere'is ning mis on omistatud maalikunstnik Etienne Durrántezele ja mille omanik on šeik Alham Abrani?*

PREILI KEATING: *Jah.*

INTERVJUEERIJA 2: *Miks nii?*

PREILI KEATING: *Sest ma teen oma tööd väga hästi.*

INTERVJUEERIJA 1: *Sellest räägime hiljem. Kas te võiksite praegu selgitada, millistele asjaoludele tuginedes tuvastasite, et kahjustatud maal on võltsing?*

Sia Keating oli raskelt hinganud juba enne telefonihelinat, mis päästis ta õudusunenäo küüsisist, mille haardes ta oli olnud. Ta oli pidanud ette kaotatud võitlust ümber kaela ja käsivarte keerdunud linadega.

Mitu päeva hiljem mõtiskles ta, kas see hetk polnud mingil moel prohvetlik olnud. Ta oli ärganud hirmutundega. Sellisega, mis tundus tugevamaks muutuvat hetkel, mil talle jõudsid pärale kõrva äärde surutud telefonist kostvad sõnad.

„Sia, meil on probleem.“

Ta süda vajus saapasäärde, nii et järsku ei suutnud ta sõnastada vastust teadusuuringute juhile Davidile. Osaliselt seetõttu, et mehe hüüdnimi osakonnas oli Kunstidetektiiv ning kui tahes palju see prillidega rahuliku häälega mees talle ka ei meeldinud, oli ainult üks põhjus, miks David mõnele kunstihindajale helistas.

„Abrani maal. See on kahjustada saanud.“

Sia heitis teki kõrvale ja lükkas juuksed näo eest ära, mure ilusa kunstiteose pärast löikas läbi õudusunenäoudu. „Kuidas?“

„Ilmselt oli galeriis mingi tuli.“

„Galeriides ei ole tulisid,“ vastas segaduses Sia. Ta heitis pilgu kellale voodi kõrval. See näitas kaks öösel. Aga mees oli öelnud, et maal oli kõigest kahjustatud. Kui nii, siis miks David *talle* helistas?

„Täna õhtul oli. Aga maal... sellega on probleem. Kas sa saaksid kohale tulla ja see minu jaoks üle vaadata? Midagi on valesti.“

Kogu tee väikesest stuudiokorterist Archwayl kuni galeriini Goodge Streetil tagus Sia süda hirmust. Sellisest hirmust, mis kuulutas karjääri lõppu. David oleks võinud samahästi teatada, et maailma lõpp on käes. Sest „midagi on valesti“ võis tähendada ainult üht asja. Ja kui metroorong rööbastel lõgises, kajas kilksatustelt-kolksatustelt vastu ainult üks mõte.

See ei ole võltsing. See ei ole võltsing. See ei ole võltsing.

Ei saanud olla. Maal, mida ta kaks kuud tagasi Sharjarhere'is oli hinnanud, ei olnud võltsitud, sest ta

oli oma töö kaks, isegi kolm korda üle kontrollinud. Alati. *Pidi* kontrollima.

Ta nõjatus istmele, kui üha kasvav iiveldus kõhus keerles. Enamikul kunstihindajatel tuli ette üks või isegi paar võltsingut, see oli ootuspärane. Kuigi hästi koolitatud nagu enamik hindajaid, olid petised paremad, pühendunud, isegi usinamad töötama. Nad pidid olema, sest nad said suurema tasu, mõtles *Sia* rahutult. Kuni nad vahele jäid.

Sia mõtted veeresid viimasele korrale, kui oli oma isa vanglas vaatamas käinud. Viisi tõttu, kuidas isa oli teda Brixtoni vangla külastustoas üle laua vaadanud, silmad läikimas, keha kergelt ühele küljele kaldu, ei saanud *Sia* mõtlemata jätta, kas isa oli end sihilikult sättinud istuma nagu Vermeer. Nagu oleks kõik, kogu ta elu – ka *Sia* oma – olnud pettus.

See ei ole võltsing. See ei ole võltsing. See ei ole võltsing.

Ta käis hindamisprotsessi läbi. See oli toimunud veidi kiirustades, kuna ta oli asendanud Sean Johnsonit, kes oli viimasel hetkel haigeks jäänud. Isegi praegu tundis ta end veidi süüdi rõõmu pärast, et just teda oli valitud Johni asendama, *ja* oma kalgi arvamuse tõttu, et mehe haigestumine võis alkoholiga seotud olla.

Hoolimata sellest, kui hea ta oli, kui veatu, täpne ja üksikasjalik ta oli, olid sellised hindamised üha uuesti ja uuesti temast mööda läinud. Algul oli ta pannud selle uustulnukaks olemise arvele. Siis oli ta arvanud, et on paranoiline. Ent pärast kolme aastat ametipostil ilma suurte töödeta? Ta oli sunnitud tunnistama, et

tema – või täpsemalt, tema *isa* – maine oli taas kord tema elust lõivu võtnud.

Nii oli ta sihikindlalt taganud, et hindamine oleks täiuslik. Ta oli Sharjarhere'i paleesse saabunud Ateenast, kus oli aidanud oma sõpra Célia d'Argenti ja Loukis Liordise oksjoniga, mis oli kogunud heategevuseks kujuteldamatu summa. Kas ta oli pärast heategevuses kaasalöömist mõtetega nii pilvedes hõljunud, et oli palees midagi kahe silma vahele jätnud? Sia raputas pead, teenides sellega kerge kulmukortsutuse kaasreisijalt hoolimata nii jumalavallatust hommikutunnist.

Ei, ta oli hindamisprotsessi iga etapi läbi käinud: signeering, kunstniku stiil, värv, lõuend. Ta oli raami eemaldanud, kontrollinud lõuendi tagakülge, kõik üksikasjad olid korrektsed – värvikihtide variatsioonid ja paksus, ka ultravioletvalgus ei paljastanud midagi kohatut.

Ja kõhutunne. Tal oli kaasasündinud instinkt, mis ütles, et tal oli käes tõeline Etienne Durránteze, ühe kahekümnenda sajandi kuulsaima kunstniku töö. Siale polnud oluline, et ta teadis, et see maal maksab rohkem kui sada miljonit naela. Talle polnud oluline, kes kulutab nii võimatuna näiva summa ühele maalile. Asi oli maal isegi endas.

Tundmatu naine põrnitses vaatajat sellesama kirjeldamatu sisemise teadmiseaga nagu Mona Lisa. „Armunud naise“ – nagu tabavalt pealkirjastatud – saladuslik naeratus. Pikkade tumedate juuste pahmakas oli muljet avaldav isegi Sia jaoks, kelle paksud kastanpruunid

juuksed olid nii silmatorkavad, et ta peaaegu alati pani need kuklal krunni. Punast värvisähvatust huulil kanti uhkuse, mitte arrogantsiga, enesekindluse, mitte võltsi bravuuriga, ning see tekitas Sias tunde, et ta oleks soovunud seda salapärast naist tunda. Et saada aru, millest see imetus tuli, mitte maalikunstniku, vaid modelli suhtes.

Sia oli sellest maalist sedavõrd sissevõetud olnud, et polnud mitte mingit võimalust, et see oleks võinud võltsing olla. Signeering, kunstniku stiil, värv, lõuend... loetles ta mõttes hindamisprotsessi üle käies. Ja päritolu.

Sial jäi hetkeks hing kinni. Talle ei olnud päritoludokumenti näidatud. Juhataja oli talle teada andnud, et ta ei pea seda küsima, sest dokumendid olid juba Seanile edasi saadetud. Ja kui ta oli hakanud ebatavalise protokolliga kohta küsimusi esitama, oli ta seda kuulnud. Ohet.

Sellist, mida ta oli nii palju kordi kuulnud kolme Bonnaire'sis töötatud aasta jooksul. Ta võis praegugi oma juhataja silme ette manada. Ülekaaluline, punapõskne ja alati kergelt higistav, mees, keda võiks kirjeldada kui vana kooli härrat. See oli sedasorti ohe, mida tavaliselt saatis patroneeriv kommentaar tema nooruse, soo, välimuse või kogenematusel kohta.

Kõrvus mõiratanud viha oli peaaegu blokeerunud pettumuse meeldetuletuse pärast, et talle oli antud võimalus, ning selmet tühjast asjast palju kära teha, võiks ta oma kena suu kinni hoida ja edasi tegutseda. Jah, juhataja oli päriselt nii öelnudki.

Ja nüüd, Goodge Streeti jaama jõudnud metroorongis andis ta endale jalaga, et oli mööda nööri käinud, mitte oma instinkti, oma sisetunnet usaldanud. *Ennast* usaldanud.

Ta tõmbas mantli tihedamalt enda vastu aastaajale kohatu öise tuuleiili ees, kui tegi endale kiirsöögipakendite ja mustade prügikottide vahelt teed Bonnaire'se tagaukse poole, lehvitas oma kaardiga läikiva musta elektroonilise kaardilugeja ees ning tõmbas raske ukse lahti.

Tavaliselt oleks kell 2.42 valgete seintega kontor täiesti inimtühi olnud. Aga täna öösel oli siin peaaegu viisteist töötajat ning klaasseintega koosolekuruumides märkas ta vähemalt kaht ettevõtte juhti, kellest üks karjus telefoni, vihased sõnad eemalt selgesti kuulda.

Sukeldudes trepikotta, mis viis ta kolm korrust maapinnast allapoole ruumikasse laborisse, mis võttis enda alla terve korruse, klõpsusid ta kontsad palavikuliselt betoontrepil, kui ta jooksis sinna, kus tema teada olid nii David kui ka maal.

Ta eiras laboriassistentide pilke, kui läks otsejoones pika laua juurde, mida David kasutas. Ta vaatas taga-pool oleva röntgeniruumi poole, kus punane tuli oli tuhm, mis tähendas, et masinat ei kasutatud.

David oli arvuti ees, vaadates juba läbi infrapunaja ultravioletvalguse analüüse, enne kui asus röntgeni juurde. Hetkel, kui mees Siat märkas, saatis ta minema mõned tehnikud, kes seisid kahjustatud maali juures, ja viipas naist lähemale.